

## L'extrema dreta avui? La Veu de l'MDT. Juny 2004

Alguns dels pilars en què es basa l'actual Estat espanyol van ser aixecats pel feixisme, que, tanmateix, va haver de renunciar a aspectes públics més visibles per garantir la seva pervivència en el postfranquisme. L'extrema dreta, que durant el franquisme es feia visible institucionalment i públicament, es va camuflar per permetre que el Regne d'Espanya mostres una aparença "democràtica".

La resistència a la dictadura pura i dura i el context internacional exigien un canvi. De canvis, òbviament n'hi va haver: Així, a cap feixista no li havia de fer cap gràcia ni l'estat de les autonomies ni la possibilitat que els "rojos" aconseguissin el poder polític a través d'unes eleccions. Però ho van acceptar tot garantint-se no només la impunitat pels seus crims en el marc de la brutal repressió que es va produir durant la dictadura franquista, sinó que els membres del règim van quedar econòmicament i fàcticament ben col·locats (Samaranch, Martín Villa, Fraga, Suárez...). A més a més l'hereu del dictador esdevenia cap d'Estat.

Amb aquests antecedents no és estrany que l'extrema dreta estigui present més o menys evidentment en els diferents àmbits de la societat actual: poder econòmic; poder militar (exèrcit, Guàrdia Civil...); partits amb ampli suport ciutadà, partits que defensen sense embuts un ideari nazi o partits populistes com Plataforma per Catalunya...

Segons les necessitats del moment, es potencia una o unes determinades estructures que de vegades estan interconnectades. El 2003 es van detenir a Saragossa membres d'una mena de secta ultradretana que eren soldats; el famós cas de l'assassí de les cartes de Madrid va resultar ser un exmilitar i membre dels Ultrasur. És lògic que un nazi fluctuï entre aquests diferents àmbits perquè en tots s'hi sent còmode. Només cal tenir present que els quarters de l'Exèrcit espanyol mantenen els escuts de l'època franquista.

És a dir, hi ha un feixisme sociològic, que permet, per exemple, que concorreguts bars al llarg d'importantes vies de comunicació estiguin farcits de simbologia franquista o la presència de la mateixa simbologia en els camps de futbol. Per això quan alguna instància de la institucionalitat fàctica del regne d'Espanya necessita efectius per lluitar il·legalment contra els qui veuen com un perill, ja siguin independentistes o emigrants, tenen un ampli planter on recórrer.

Als anys vuitanta del segle passat, els catalans vam patir els atacs del grup parapolicial Milícia Catalana quan el moviment independentista estava en expansió i tenia en joc una organització armada reconeguda. Durant l'època en què la ultradretana Milícia Catalana va actuar van ser atacats i destruïts diversos locals de l'MDT: local de l'MDT Nacional (carrer de Fontanella de Barcelona), local de l'MDT de Manresa, local de l'MDT de Palamós... Els dos primers van ser destruïts per artefactes explosius i el tercer atacat amb artefactes incendiaris. També la Crida i el MEN (Moviment d'Esquerra Nacionalista) van patir atacs d'aquest grup parapolicial.

Durant aquells anys es va poder comprovar l'estreta relació entre les forces de seguretat i l'extrema dreta. Per exemple, quan en un control rutinari la policia municipal va aturar dos membres de Milícia Catalana amb explosius, els van trobar una llista amb noms i adreces d'independentistes que portava la identificació de la comissaria de Via Laietana. Un altre cas que pràcticament va passar desapercebut va ser l'explosió que va provocar la mort 6 de desembre de 1989 d'un agent de paisà de la Policia Nacional quan estava fabricant un artefacte explosiu.

Tot i que encara cal fer un treball ingent i exhaustiu de documentació que demostrï amb noms concrets les relacions actuals de l'extrema dreta amb el poder (sobretot amb les forces d'ocupació, amb qui comparteixen una ideologia que té com a eixos bàsics l'espanyolisme, el masclisme, l'homofòbia i el racisme), és obvi que amb les poques dades de què es disposa es pot afirmar que aquestes relacions existeixen.

Un cas claríssim el tenim en les agressions que s'han produït en darrers temps en molts llocs dels Països Catalans (riera de Gaià, Segarra, Vallès Occidental). En aquests casos, la relació i la cooperació entre forces de seguretat del Regne d'Espanya i la ultradreta més lumpen són d'una evidència inqüestionable. Només cal recordar les paraules, reflectides a la premsa, que

va dir un agent de la Guàrdia Civil quan aquests es trobaven observant un grup de feixistes que agredien uns assistents a un concert i se'ls va demanar per què no hi intervenien: "Hemos venido a defender a España" i "Mañana seremos más i no estaremos con vosotros". I "mañana" va ser quan una unitat d'intervenció de la Guàrdia Civil va carregar amb contundència contra la gent que s'enfrontava verbalment a uns feixistes que havien tornat a provocar.

Al Vallès ha aparegut amb una presència propagandística notable (pintades i cartells) l'MSR (Moviment Social Republicà), grup d'ultradreta i òbviament espanyolista que curiosament fa els seus cartells en català tot i que els seus membres es declaren anticalanistes. Un altre fet curiós són els colors dels cartells: vermell, negre i blanc (i una senyera).

Aquests grups es dediquen a encaminar cap a la ultradreta els sectors de la joventut més desarrelada, producte de frustracions socials i de la ideologia espanyolista que escampa el sistema (especialment els mitjana i determinades forces polítiques suposadament progressistes).

Les actuacions d'aquests grupuscles van des de la provocació i atacs, que a voltes són indiscriminats i generen, consegüentment, inseguretat ciutadana (que porta els polítics de torn a reclamar més forces de seguretat!) a la intoxicació per tal d'evitar el creixement de les organitzacions independentistes o de grups antisistèmics. En aquest sentit fan de vàlvula de seguretat.

Com que gairebé sempre aquesta connivència amb les forces d'ocupació resta oculta, aquest fet permet que els periodistes dels mitjana convencionals, tan predisposats a analitzar i interpretar la realitat sota esquemes maniqueus i simplificadors, situïn en un mateix nivell les organitzacions revolucionàries d'esquerres i la ultradreta, amb la qual cosa la dreta ben plantada apareix com a aparentment moderada.

L'independentisme ha d'emprendre una pacient i llarga lluita ideològica per tal de fer veure arreu de la nostra nació la connivència i coordinació de la violència feixista legal i la il·legal i el fet que les dues estan encaminades a garantir la continuïtat de l'establishment.

Ha de quedar clar, especialment al jovent, que aquests grups no són antisistema ni res per l'estil, com no ho eren les Seccions d'Assalt nazis. Ans al contrari, estan radicalment a favor de l'explotació de les persones, radicalment a favor del sistema de classes, del qual són víctimes molts dels membres més joves d'aquests grupuscles feixistes.